

El Consorci Tributari és un nou engany autonòmic

written by Llorenç Prats | 10 de gener de 2024

La despesa de l'Estat espanyol a Catalunya és l'única que es pot assumir raonablement. Aquesta és la màxima, equivalent, pel concert econòmic basc. Però a Catalunya, PSOE, Junts i ERC expliquen que això no és necessari. Plantegen que l'esforç recaptatori sigui català sota la supervisió i control espanyol i que la despesa vagi per una altra banda passant per Espanya. El més lògic és que tot el que es recapta a Catalunya es gastí aquí, salvant despeses comunes amb Espanya.

El 2007 els socialistes espanyols ja van intentar imposar la idea que l'autonomia catalana podria assumir la feina de perseguir els contribuents catalans i vendre-ho com una forma de millorar l'autogovern. Per sort, la idea no va prosperar i es va abandonar. Els partits catalans, tanmateix, no es van quedar de braços plegats i van plantejar-se, mirant l'endemà del 2017, disposar d'una hisenda catalana integral. Tot plegat va quedar pendent, no cal dir-ho.

L'autonomia política catalana és fictícia. Els governants catalans ho expliquen diferent, però a la pràctica les seves polítiques depenen financeraament del sistema centralitzat espanyol. I per això, les polítiques públiques catalanes estan condicionades a la capacitat de despesa tot i que cada any els catalans perdem 20.000 milions d'euros que ja mai més veurem. En definitiva, fer de recaptadors és un mal negoci que el suposat Consorci Tributari de Catalunya no milloraria.

Hom explica que tenir tota la capacitat de recaptació a Catalunya ja seria un pas. Però el fet és que ja hi és, en les Delegacions d'Hisenda espanyoles. I és que hom ha disfressat l'autogovern català de connotacions sobiranistes quan és l'extensió del poder administratiu espanyol, i no falten els

jutges espanyols per comprovar-ho sistemàticament.

Un consorci és una eina de col·laboració administrativa. La col·laboració catalana en els afers espanyols lamina les possibilitats d'independència i amaga el nostre caràcter nacional. Si encara no ha passat, és per l'esforç majúscul que pertoca fer de forma permanent. I ja es veu que això no pot continuar així.

Cal disposar, com a mínim, de tota la caixa, descomptant les despeses de l'Estat a Catalunya, de forma negociada. Ingressos i despeses, responsabilitat i inversions, per igual. La reciprocitat Catalunya-Espanya que sembla que havia d'inaugurar la investidura del PSOE, amb els suports d'ERC i Junts, exigia això, de partida. Però de moment és absent i els resultats són ridículs.

Contra aquesta pràctica nociva que impedeix fer-nos valer ja s'han aixecat algunes veus polítiques. En especial, ho ha fet el Front Nacional de Catalunya, a través d'un comunicat en el seu compte de X. I sembla que ha servit d'exemple, ja que està sumant més iniciatives semblants en altres àmbits extraparlamentaris de la política catalana. Hi ha esperança!

Els succedanis a la sobirania catalana són enganys molt perillosos, ja que poden hipotecar honestes i coherents propostes per fer possible la independència. Entre les quals, per exemple, tenir preparat el sistema de gestió per fer directament tota la recaptació d'impostos a Catalunya, sense necessitat de la col·laboració ("intromissió") estatal espanyola, com ara proposen.